

Att hoppas på Herren

Detta hopp är vår själs ankare
(Heb 6:19)

Häftet som du nu håller i din hand vill ge dig hopp, påminna dig om det hopp som du redan har och uppmuntra till att dela hoppet med människor runt dig.

Vi är fortfarande kvar i fastan. Fastan är den tid på året som förbereder oss för påskan och påminner oss om vårt beroende av Gud. Fastan är 40 dagar och kopplar an till en rad berättelser i Bibeln som pågår i 40 dagar eller ibland till och med 40 år: Noa, Mose, Jesus i öknen eller Jesu tid på jorden efter uppståndelsen. Fastan påvisar, om något, vårt beroende av Gud.

Ordet karantän kommer från italienskans ord för 40 dagar (quarantena). Likheterna till fastan ska inte överdrivas, men denna period vi nu lever i påbjuder sannerligen också till att påminnas om vårt beroende av Gud. Många av oss har fått avstå de enklaste av rutiner, så som att träffa folk, gå och handla eller gå till jobbet. Många av oss upplever att vi har mer tid när aktiviteter och möten ställs in, men också att behoven av omsorg har fått tydligare konturer då vår stolthet att klara oss själva så tydligt faller.

Den 27 mars 2020 meddelade statsministern att alla samlingar med fler än 50 deltagare förbjuds tills vidare för att minimera riskerna av virus-spridning. Det påverkar ju även oss som kyrka. Tack och lov är inte den kristna tron beroende av en form, utan bygger på vetskapen om att Gud blev människa. Gud inkarneras också i vår tid och i den situation som nu råder. Gud är en kreativ Gud och har ju lovat att vara med oss alla dagar till tidens slut. Att fira gudstjänst är ett uttryck för vårt gudsberoende. Det är att vända sitt ansikte mot Gud liksom Gud redan vänt sitt ansikte mot oss och givit sin frid. I vår gudstjänst får vi uttrycka vår bön, lyfta vår lovsång och bli stilla och besinna att Herren är Gud. Vi tror det är viktigt att fortsätta fira gudstjänst även om vi inte kan samlas till större samlingar i vår kyrkbyggnad. Vi tror att det gör något med oss när vi regelbundet vänder oss mot Gud, såväl för oss som enskilda individer men också för oss som gemenskap och i förlängningen för oss som hel värld.

I detta häfte finns ett 30-tal texter till bön och eftertanke. Det är mestadels personer som lever sina liv i Vännäs och finns med i Missionskyrkan Vännäs som under de senaste dagarna har skrivit texterna, men det är också pastorer och ledare från andra delar av landet som är med och bidrar. I häftet kan du också finna en enkel gudstjänstordning om du önskar en hjälp med en struktur, en bibelläsningsplan utifrån Johannesevangeliet för att leva i påskens budskap, samt lite hjärngymnastik i form av soduko och mönster att färglägga.

I Joh 1:4-5 kan vi läsa

I Ordet var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det.

Gud välsigne dig!

Vännäs
Den 2 april 2020

Be ständigt!

Olle Alkholm, Sofia Camnerin och Lasse Svensson, kyrkoledare
Equmeniakyrkan

Runt om i vår värld ber människor. Världens kyrkor uppmuntrar varandra till bön för vår värld, för människor som drabbas, för vårdpersonal, för de sjuka, de som nu isoleras, för oss alla att vi ska följa de rekommendationer som våra länders hälsomyndigheter ger.

Som kristna är vi kallade att visa omsorg om vår nästa. Den minsta har ett företräde i Guds rike. När viruslarm råder och sårbarheten kommer nära vet vi också att vissa människor är särskilt utsatta. Det är en kristen plikt att göra det man kan för att inte sprida smitta vidare och att skydda människors liv och hälsa, även de mest sårbaras.

Böneinitiativ tas och böner delas. Detta i tron på att världen fortsatt och alltjämt är buren av Gud som håller allt i sin hand. Gud som är livets Gud och som i Jesus delar allt lidande med oss, kämpar mot det och övervinner det.

Vi vill därför uppmuntra våra församlingar och oss var och en att fortsatt be. Som kristna är vi kallade att ständigt be (1 Tess 5:17) och nu är tid att än mer fokuserat gå in i den bön som pågår. Gud som genom sin Ande ständigt ropar för oss och med oss:

Men om vi hoppas på det vi inte ser, då väntar vi uthålligt. På samma sätt är det när Anden stöder oss i vår svaghet. Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord, och han som utforskar våra hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill. (Rom 8:25-27)

Det är tid för bön nu och Anden stöder oss i vår svaghet. Många av våra församlingar ställer om till böneläge snarare än verksamhetsläge. Vi får rapporter om hur omsorg mobiliseras i våra församlingar – församlingsföreståndare, medarbetare och engagerade medlemmar som sliter för att ställa om verksamhet så att det ska vara tryggt för deltagare. Samtidigt ska omsorg och förbön upprätthållas. Telefonkedjor startar. Vi hör om diakoner och pastorer som ringer runt till alla medlemmar just nu. Många av oss ser hur församlingar sänder andakter och gudstjänster på nätet.

Vi vet också att det är viktigt att upprätthålla relationer och gemenskap, även när vi inte kan mötas fysiskt. Det är särskilt viktigt att hålla kvar i de som kanske även annars sällan dyker upp i våra församlingar – ungdomar som vi redan tidigare visste inte mår bra, barn som har sin enda trygghet i scoutgruppen, äldre där kyrkan är den enda sociala gemenskapen.

Det är alltså inte som man kanske kan tro, att verksamheter ställs in och kyrkor stänger nu. Pastorer och andra medarbetare tar inte semester. Snarare intensifieras vakandet och omsorgen. Vi vill därför uttrycka vårt tack till er alla som arbetar hårt just nu.

Som samlad gemenskap får vi också i våra böner tacka och be för de som arbetar inom sjuk- och hälsovård, politiker och myndighetsanställda, för lärare och förskolepersonal, för de som arbetar för att vårt samhälle ska fungera, för de som arbetar för att de ekonomiska hjulen ska snurra. Tack till alla er som fortsätter arbeta för att barn och unga ska ha det bra, även nu.

Som kristna tror och bekänner vi en frälsare med sår på kroppen. Sårbarheten finns därmed i centrum av vår tro. Aposteln Paulus skrev om taggen som stack honom och om att kraften finns i lidandet (2 Kor 12:7-9). I dess svåra oroliga tider där mycket snabbt ställs om, där vi på ett påtagligt sätt påminns om vår egen och andras dödlighet – får vi på ett paradoxalt sätt förtrösta på vår befriare och medvandrare Jesus. Kraften finner vi inte i det friska, inte i det säkra och framgångsrika, utan i det sköra och sårbara.

Vi möter Jesus där, som när han efter uppståndelsen med sår på kroppen frågar Petrus endast detta: ”Älskar du mig”. Vi kan möta varandra där. Vi kan bära varandra i våra förböner där. I tron och förtröstan på att Jesus går med och att Gud fortsatt håller hela världen i sin hand. Igen delar vi den bön som tidigare har delats på sociala medier. Stäm gärna in i den. Fortsätt be och vaka. Be med kyrkans urgamla böner, med dina egna suckar, delta i något av de böneupprop som initieras, och fortsatt förtrösta. Gud har inte övergett oss.

Guds omsorg står fast om än allt annat vacklar

Equmeniakyrkans kyrkoledare

Visst var vi förberedda inför årets fastetid. Vi hade talat om att avstå för att upptäcka vad som verkligen är viktigt i vårt liv och i vår tro. I Equmeniakyrkan planerade vi för och uppmuntrade till att avstå för klimatets skull, för att få tid till bibelläsning eller för att kunna dela mer av våra tillgångar med syskon i den världsvida kyrkan.

Nu är vi snart mitt inne i fastetiden. Men det var inte så här vi hade tänkt oss den. Ett virus har blivit en pandemi. Den tycks spridas till jordens yttersta gräns. I dess spår följer inte bara sjukdom och dödsfall. Där smittan drar fram växer rädsla. Isolering. Ekonomisk osäkerhet. Oron har blivit en sann pandemi, mer snabbfotad och med större smittrisk än viruset självt.

Vi känner djup solidaritet med alla som nu drabbas direkt av sviktande hälsa, sorg, inställda planer, ångest eller raserad ekonomi. Men tänk om detta krisläge också kan lära oss något om vad som verkligen är viktigt i livet. Och om vad vår kristna tro betyder.

När livet ställs på sin spets väcks oro. Men det finns också något annat som ofta vaknar till liv. Insikten om vad som verkligen är viktigt i livet. Vår blick öppnas för sådant vi annars lätt tar för givet.

När vi på olika sätt varit i kontakt med lokala kyrkor runt om i världen är det starkt att upptäcka hur lika vi är varandra. I gudstjänst efter gudstjänst, på alla möjliga språk, får människor möjlighet att dela sin oro över Coronaviruset. Men det är inte bara oron som når jordens yttersta gräns. Det gör också bönen. Och Bibelns ord. De i sammanhanget märkliga men starka änglaorden har vi hört upprepas många gånger: Var inte rädd. Do not be afraid. No temas. Natars.

Tider av isolering kan märkligt nog göra att gemenskapen stärks. Också i Equmeniakyrkan måste vi nu ställa in en hel del av våra sammankomster. En del måste till och med avstå från att fira gudstjänst. Det är inte en typ av fasta vi önskar oss. Men den påminner oss om hur viktig vår gemenskap faktiskt är. Och gemenskapen finns kvar som möjlighet och tillgång även om det nu krävs större kreativitet för att dela böner, lovsång och omsorg. De som kan fira gudstjänst kan göra det med större allvar och tacksamhet. De som är förhindrade kan upptäcka gudstjänster på webben eller skapa bönegrupper på distans. Värdet av församlingen som nätverk bortom släktband och samhällsgrupper blir tydligare än vanligt – ett telefonsamtal till en äldre församlingsmedlem, en snap till en orolig konfirmand kan betyda mycket.

Märkliga effekter uppstår också av att folksamlingar förbjuds. Från Kina hör vi berättas hur myndigheter, som annars förbjuder gudstjänster att webbsändas nu tolererar detta och evangeliet kan nå många fler. Nya ord hittas. I en av våra församlingar talar man inte om krisläge utan trygghetsläge när verksamhet ställs in. Det signalerar att vår främsta drivkraft till att avstå inte är en yttre kris utan en vilja att visa omsorg. Kan behovet av stärkta hygienrutiner nyttjas till att skapa nya bönevanor? Låt oss se vår noggranna handtvätt som ett uttryck för solidaritet med dem vi inte vill smitta – men också som en stund som ger möjlighet inte bara till att sjunga blinka lilla stjärna – utan också till att be för någon som är rädd eller utsatt. Den världsvida krisberedskapen övas och prövas. Låt oss hoppas och be att de lärdomar som görs kan användas i den gigantiska internationella samarbetsövning som klimatförändringarna utgör.

Låt oss lyssna noga till insikter som dessa: Hur viktiga vi är för varandra. Hur värdefull medmänsklig omsorg kan vara. Att det har ett omistligt värde att vi i ”normaltider” lägger energi på att vårda strukturer och organisation – hur tråkigt det än verkar när livet rullar på som vanligt. Att vår sjukvårdspersonal är värd all vår uppskattning, omsorg och förböner. Att Guds omsorg står fast om än allt annat vacklar.

Apostlagärningarna i karantän

Jenny Dobers, regional kyrkoledare Stockholm

Om jag skulle göra en sökning på de vanligast förekommande orden i mail och brev vi får del av dessa dagar tror jag ordet ”märkligt” skulle komma högt på topplistan. Ofta förekommande i ordkombinationen ”märkliga tider”. Jag bestämde mig därför för att undvika det i just min text. Ändå är det precis det ordet som tränger sig på när jag ska beskriva hur det känns att läsa Apostlagärningarna just nu. Märkligt. För där finns berättelserna om resor. Resor, resor, resor. Och stora folksamlingar. Delade måltider. Tät samvaro. Övernattningar tillsammans. Massor med hembesök. Trånga båtar. Mingel på torg och aeropager. Ständiga besök i synagogor och hemförsamlingar. Det är faktiskt provocerande att läsa om de första kristnas ivriga, sociala, rörliga liv nu när vi måste avstå från att mötas.

Men så slår det mig: visst finns där i Apostlagärningarna också berättelser om kristna som på olika sätt isoleras? De berättelserna vill jag läsa nu, kanske tillsammans med dig? Hur tar sig tron uttryck när man inte får mötas?

Hur var det för lärjungarna när Jesus uppmanade dem att sätta sig i frivillig isolering – att inte lämna Jerusalem, utan vänta på det som Fadern hade utlovat (Apg 1:4)? Förmodligen omtumlande och just märkligt. Men det var ändå där, i det instängda rummet, som den Heliga Anden först fyllde dem. Det verkade förmodligen ganska meningslöst för Filippus att vistas på den först helt öde vägen mellan Gaza och Jerusalem. Men det var där det livsförvandlande samtalet med den mäktige hoveunucken från Etiopien uppstod (Apg 8:26). Jag tänker inte romantisera berättelsen om Paulus och Silas som låses fast i det innersta fängelserummet – efter att de frångåtits sina kläder och torterats. Det måste ha varit fruktansvärt. Ändå blev också detta isolerade rum ett rum för bön – och till och med lovsång (Apg 16:25). Paulus satt senare flera år i häkte och fängelse. Trots den långa isoleringen dök det upp chanser att berätta om tron. Chanser som Paulus nyttjade – men inte för att dela en lättsmält tro som kunde köpt honom fri. Också under pressade former är Paulus både tröstande och provocerande – han talar om både befrielsen och ansvaret den kristna tron bär med sig. (Apg 24:24). Vi förstår också att inte ens denna fängelseisolering är total. Det finns möjligheter för Paulus anhängare att ”sörja för honom” (24:23).

Och så berättelsen om den långa resan över Medelhavet, så smärtsamt aktuell både som bildlig och faktisk berättelse. Historien i Apostlagärningarna 27 om den livsfarliga båtresan berör mig djupt. Både för att den utspelar sig på just det hav där människor på flykt dagligen dör, nu i vår tid. Och för att den vådliga färden känns som en bild över vår Corona-tid. Det stormar. Man tappat orienteringen. Det är inte möjligt att ha kontakt med andra människor. Olika experter gör olika bedömningar. Men mitt i kaoset, när stormen fortfarande pågår, ställer sig Paulus upp och talar om hopp. Uppmanar till att vara vid gott mod.

Jag är då ingen Paulus. Varken jag eller någon annan har eller ska påstå sig ha visioner om hur allt ska sluta. Det kommer inte bara sluta väl, det vet vi. Många kommer få uppleva sorg och förlust. Våra samhällen kommer präglas och ärras av virusets härjningar. Ovissheten är det vi måste leva i, vare sig vi vill eller inte. Just nu kan det vara svårt att veta var vi ska fästa blicken för att se hoppet. Men låt oss söka det och dela det! Det är inte möjligt för oss att visa omsorg om varandra på samma sätt som tidigare – men låt oss kreativt söka de möjligheter vi ändå har att ”sörja för varandra”. När vi inte kan ses – kan vi kanske skriva eller på annat sätt ge varandra hälsningar? Jag tänker på alla de brev vi har i Nya Testamentet. De hade inte blivit till

om Paulus och de andra ledarna hade kunnat möta och tala direkt till församlingarna. Inte minst nu i vår – just det – märkliga tid finns mycket att hämta i brevtexterna. Överhuvudtaget bör vi ta vara på möjligheterna som det nedtrappade tempot innebär. Tider då människor har dragit sig undan har ofta varit tider då de hittat djupet i sin tro. Enskildheten är i sig är inget hot utan en möjlighet i kristen tro. Självklart är det vi nu upplever, ofrivillig isolering, något helt annat än en frivilligt vald retreat. Ändå kan där gömmas möjligheter till bön och andlig växt. Och för en del av oss också mer tid med våra närmaste. Det kommer innebära mer konflikter. Men kanske också bidra till fördjupade relationer.

Nu får vi tillsammans söka vad det innebär att fortsätta det uppdrag vi kristna bär sedan Apostlagärningarnas tid. Att dela och leva berättelsen om Jesus liv, död och uppståndelse. Denna kärna i vår kristna tro förminskas inte för att våra yttre förutsättningar är radikalt påverkade. Kanske kan vi just precis denna faste- och påsktid upptäcka något vi inte tidigare sett i påskens budskap?

Det kristna hoppet växer vi aldrig ifrån

Kristin Max

Varför hoppar vi? Barn hoppar och skuttar. Hoppar av glädje och lycka eller bara som ett större känslouttryck än att gå och springa. Någon gång under uppväxten slutar de flesta av oss att hoppa, vi tonar ner oss själva och uttrycker inte våra känslor på det sättet längre. Vi växer ifrån hoppet. Det kristna hoppet däremot växer vi aldrig ifrån. Vi kan aldrig bli så mogna i vår tro eller så fridfulla och självständiga att vi inte längre skulle behöva hopp. Hopp är en förlitan, en förtröstan på att Gud bär och den behöver vi alla livets dagar.

Det blir också smärtsamt uppenbart i dessa tider att vi inte kan sätta vårt hopp till något annat än Gud. Samhällen, strukturer, välfärden och mycket av det vi känner till skakas om. Det enda som är stabilt på allvar är Gud. Jesaja beskriver det så här:

Men de som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar i väg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta. (Jes 40:31)

När vårt hopp står till Herren ger han oss det vi behöver för vår vandring framåt. I den tid vi lever i nu tror jag vi behöver skydda och vårda vårt hopp, vår förtröstan på Gud. Vi påverkas alla olika av saker runt omkring oss men i situationer då det är extra blåsig kan vi behöva fokusera vår blick på Gud lite extra. Ta en stund och fundera över vad du behöver göra för att bevara ditt hopp. Kanske begränsa dina nyhetsuppdateringar till en gång per dag? Se till att fylla dig med bibelord varje dag? Samtala med en god vän?

Herre, Tack för att du är mitt fasta hopp.

Tack för din trofasthet.

Tack för att du aldrig lämnar min sida.

Herre,

Hjälp mig att hålla fast vid ditt hopp,

även när stormen brusar upp.

Hjälp mig att lita på dig.

Hjälp mig att vandra fylld av frid.

Amen.

Var sätter jag min tillit?

Daniel Strömner

Vi sätter vårt hopp till Herren, han är vår hjälp och sköld. (Ps 33:20)

Många av oss människor sätter vår trygghet och tillit i våra pengar, våra relationer och vår hälsa. Att bli fattig, ensam eller sjuk är därför saker vi fruktar eftersom det utmanar den kontroll vi så metodiskt byggt upp genom olika typer av institutioner.

Vissa situationer i livet utmanar inte bara en av dessa tre tillitspunkter, utan alla tre. Då tenderar människan att bli minst sagt orolig. Vi kanske är inne i en sådan period nu. Folkhälsomyndigheten ger riktlinjer om hur vi ska skydda oss och vi får rapporter om hur vården är ansträngd. Vår världsekonomi är helt ur spel och många förlorar sina livsverk. Börsen har kraschat, företag går i konkurs och bostadsmarknaden svajar. I och med Folkhälsomyndighetens rekommendationer sätts också många människor i isolation, frivilligt eller ofrivilligt. Många riskerar att bli än mer ensamma då den typ av social gemenskap men är van begränsats.

Den kristna tron handlar om att vår yttersta tillit sitter i Gud. Inte i våra pengar, inte ens i våra relationer eller vår hälsa. När vi går igenom tider som denna då vår mänskliga kontroll vacklar påminns vi också om att vår yttersta tillit aldrig kan sättas till föränderliga ting, utan enbart till Han som är den samme i går och idag och i all evighet. (Heb 13:8)

Bön

Gud, du är vår tillflykt och vår borg. Påminn oss om detta i dag och dagar som kommer. Tack att du står stadigt genom livets alla stormar och att du lovat att du är med oss alla dagar till tidens slut. Amen

Min resa upp till Norrland

Sofia Winberg

”På Dig min Gud förtröstar jag, När oro skymmer min morgondag, För jag vet Du är trofast emot mig, När svårigheter omger mig, Så är jag ändå trygg hos Dig, För jag vet att Du aldrig lämnar mig”. Den här sången ”På Dig min Gud förtröstar jag” av Bo och Elsa Järpehag har följt mig genom hela livet, från då jag i treårs åldern följde med min pappa på kristna skidläger fram till idag. För mig handlar låten om Guds trygghet och styrka men också hopp i svåra situationer. I svåra situationer brukar jag starta en lovsångslista för att enklare kunna vila i Guds händer och påminna mig själv om hans underbara kärlek.

Den 6 januari 2017 satte jag mig på nattåget upp till Vännäs, mamma grät på tågplattformen i Skövde eftersom jag hade beslutat att flytta längst upp i Sverige enligt oss söderlänningar. Året innan hade jag fått tecken av Gud att det var platsen Vännäs som jag skulle flytta till. När jag flyttade upp till Norrland sa personer runt omkring mig att jag var en glad och sprallig tjej, men innerst inne var jag livrädd för vad som skulle ske med livet här uppe i norr. Allt var nytt, snön, letande efter boende och jobb, byn Vännäs, norrländska uttryck, etcetera. Självklart ifrågasatte jag Guds kallelse hit till Vännäs eftersom allt var nytt men tack vare lovsång och församlingens gemenskap här i Vännäs har jag haft uppe hoppet på guds trygghet och hans kallelse för mig. I annorlunda tider så som 2020 tänker jag att vi behöver se tillbaka på våra egna erfarenheter och det som idag gör oss trygga. Idag är jag oerhört tacksam för det jag har gått igenom här i norr. Jag har fått lära mig mer av Jesus, vuxenlivet, fått en större kärlek till församlingen och min man, fått nya underbara vänner och så mycket mera. Tack Gud!

Ta gärna med dig den inledande låten för dagen som kommer och påminn dig om att Gud är en god och trygg Gud. Vi ber: Herre hjälp oss att fatta kloka beslut, vara tacksamma och känna ett lugn i svåra tider. Tack för att du är vår goda Gud och att du alltid är med oss. Du ser det vi idag tycker är tungt och bra, hjälp oss att se din godhet i vår vardag. Amen

Gud i dina händer

Åsa Wikström Svensson

Vid tretiden varje dag hoppar min hund, dvärgpudeln Toby, fyrfotaskutt av glädje i vardagsrummet. Han hoppar omkring helt glömsk av att han inte är en valp längre utan en halvblind och rätt skruttig farbrorhund. Varje dag hoppas han: klockan är kaffedags! Jag får nog gå ut i trädgården och där finns nog några hundgodisar. Jag hoppas verkligen det. Hundgodisar!! Hopp, hopp, skutt. Denna oändliga hoppfullhet och tillit önskar jag att jag också kunde ha. Men jag har mycket kvar att lära av min hund. Att leva full av hopp varje dag.

En söndag för sex år sedan satt jag under en gudstjänst och funderade över om jag skulle fråga att få bli medlem i församlingen. Plötsligt greps jag av full panik – det går inte, det kommer aldrig att fungera det här är helt hopplöst! Hur skall jag kunna passa in som bara har min barnsliga tro, hur skall jag kunna hålla reda på alla människor, jag som glömmer alla namn och hur folk ser ut. HUR? Just då blev det dags att sjunga. En psalm som var helt ny för mig: Psalm 832 Gud i dina händer vilar jag i tro. Under tiden vi sjöng var som att all min oro och alla mina bekymmer lyftes bort. Jag kunde känna hur jag fick vila i Guds hand. Jag kunde hoppfullt tänka: det ordnar sig nog. Jag fick känna hopp och förväntan.

När hopplöshet och oro griper tag i mig så minns jag ofta denna stund. Jag försöker småprata i bön och förklara mina tankar. Jag ber om hjälp; Käre Jesus hjälp mej! Gode Gud hjälp! Ibland får jag känna oron bytas mot hopp. Ibland kan jag bara få ana att min bön är hörd, bönesvar kommer kanske. Men jag kan ofta vila i förvissningen att jag inte behöver klara allt själv, jag är inte ensam. Jag får hopp.

Jag ber ofta med psalm 832:

*Gud, i dina händer vilar jag i tro,
Vilar i din värme och din ro.
Varje brustet hjärta, varje skadad själ
famnar du i nåd och gör den hel.
Nära vill jag leva, nära dig min Gud,
i din omsorg finner själen ro.
Nära vill jag leva, nära dig min Gud,
i din omsorg finner själen ro.*

Vi är inte ensamma

Hampus Jönsson

Alla känner vi nog oss tyngda av den oroliga tiden. Förutom att följa folkhälsomyndigheternas rekommendationer för att undvika ökad smittspridning tror jag det finns något lika viktigt som vi inte får glömma bort i allt vimmel och tumult. Det är helt enkelt att ta hand om varandra, så gott vi kan.

Den här krisen har lagt sig som en mörk filt över landet och jag tror det är många fler än mig som längtar efter något positivt. Trots allt det dystra och mörka som vi ständigt matas av från nyhetsflöden och sociala medier finns det ljusglimtar av hopp. Och dessa ljusglimtar måste vi hjälpas åt att lyfta fram för jag tror att det är nu vi behöver dem som mest.

Den senaste veckan har ni kanske hört rapporter om grannar och frivilliga som ställer upp för att hjälpa människor som tillhör olika riskgrupper med att handla. Folk som stödköper hämtmat eller presentkort för att hjälpa småföretagare som har det tufft just nu, för att inte tala om alla dem som hjälper hjältarna inom sjukvården. Igår fylldes jag av hopp när jag läste om tusentals sjukvårdsutbildade som svarade på sjukvårdens vädjan om hjälp. Vi är inte ensamma i den här krisen. Vi har varandra, och vi har Gud. Guds kärleks till oss blir så tydlig för mig när våra bästa sidor får ta plats överallt i samhället.

Jag vet inte vad det är för små eller stora ljusglimtar ni har att bjuda på, men passa på att dela med er av det som lyfter upp er.

Framtid och ett hopp

Maja Olofsson

I hoppet är vi räddade – ett hopp som man ser uppfyllt är inte något hopp, vem hoppas på det han redan ser? Men om vi hoppas på det vi inte ser, då väntar vi uthålligt. (Rom 8:24-25)

Jag vet vilka avsikter jag har mer er, säger Herren: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp. (Jer 29:11)

När livet är utanför vår kontroll och vi möter faror vi inte vet hur vi skall klara oss igenom är det viktigt att ha något större än det vi kan se att hoppas på. Gud sade till folket på Jeremias tid att han skulle ge dem en framtid och ett hopp. Vad är det för framtid och hopp han har lovat oss? När jag som ung och förälskad i livet tänker på framtiden hoppas jag på en god framtid här på jorden med storslagna naturupplevelser, kärlek och många skratt. Men är det detta Gud har lovat mig?

När Jesus vandrade här på jorden fanns en skara som trodde på det han sa och satte sitt hopp till honom, att han var befriaren som skulle förändra allt. Han var Guds son som helade sjuka och utförde under. Men så dog han. Som en vanlig människa gav han upp andan på korset och på bara dagar, timmar hade denne undergörare förvandlats till en livlös kropp. Världen såg sig nog rätt lik ut. Kvar var ondskan, orättvisorna, smärta och sjukdom. Vad hände med löftena om ett återupprättat Guds rike? Hur håller man kvar vid hoppet när den som skulle uppfylla det är död? Men vi som får läsa bibeln 2000 år senare vet att det inte slutar där. Jesus återuppstod! Som en ny, levande skapelse av kött och blod stod han tre dagar senare framför lärjungarna igen. Som den förstfödde av många söner säger bibeln. Som Jesus själv sa till lärjungarna innan hans död: ”Känn ingen oro. Tro på Gud och tro på mig. I min faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, skall jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni skall vara där jag är.” Joh 14:1-3

Vad är det då för framtid vi har vårt hopp i? Ett liv som går bortom denna världen, i direkt gemenskap med Gud och Jesus själv. Jesu seger över döden är vårt hopp. Oavsett hur tillvaron och den överblickbara framtiden tycks för oss här, låt oss lyfta vår blick mot himlen och vara uthålliga i att det inte slutar här. Detta är bara början!

...Kristus är den som har dött och därtill den som har uppväckts och sitter på Guds högra sida och vädjar för oss. Vem kan då skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet fara eller [... Covid-19?] Nej, över allt detta triumferar vi genom honom som har visat oss sin kärlek. Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skalla kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre. (Rom 8:34-39)

Bön

Gud, du som ÄR större än allt det vi kan se och förstå, tack att du skapade oss med en avsikt. Hjälp oss att denna påsk än mer förstå storheten och hoppet i det offer du gjorde för att vi skulle få evigt liv med dig. När de faror vi ser runtomkring oss skrämmer oss och framtiden tycks oviss, ber jag dig, Jesus, att du skulle öppna våra ögon för att du redan dött och UPPSTÅTT för oss! Jag ber att vi tillsammans kan glädjas mitt i oron över hoppet om en god,

*ja gudomlig framtid! Tack, Gud, att vi inte ens är hotade av döden utan kan leva fria från oro i visshet om att det bästa ligger framför oss. Och framför allt, att vi ALLTID lever i din kärlek, genom Kristus Jesus. Tack att vi, som kristna i tusentals år före oss, kan vara trygga i att ingenting kan ta ifrån oss det verkliga livet, din kärlek.
Amen.*

Ett ljus på min stig

Kaj Hänninen

Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig (Ps 119:105)

Jag tycker om den här versen. Den får mig att tänka på att jag går på en mörk stig i besvärlig terräng. För att ta mig fram säkert behöver jag inte se hela stigen utan bara en bit i taget. Det räcker. Det ljuset är en gåva och ett hopp som för mig framåt.

Guds ord kan vara en fladdrande låga eller en pyrande glöd i hjärtat, bara jag lyssnar och litar på det.

Hoppet ger en tyngd åt min själ

Caroline Hellqvist

När jag blev ombedd att skriva en text om hopp blev jag glad. Att känna och få uppleva hopp är en väsentlig del av mitt liv. Jag tycker att Gud visat mig mer än en gång att det hopp som talas om i Bibeln gäller mig. Hoppet om en frid i hjärtat, hoppet om att Gud har koll på mig och bryr sig om mig, ett hopp om att Han går bredvid.

När ens liv förändras på något sätt, ex sjukdom, livskriser, närstående som dör osv. kan hoppet kännas långt borta. I de stunder då jag blivit ”prövad” på sådana sätt är det hoppet från Gud som burit mig och hjälpt mig att se framåt och igenom svårigheterna. Det är inte alltid jag känt att Gud varit nära, eller ens brytt sig, men hoppet har alltid funnits kvar i mig. I backspegeln kan jag se att Gud faktiskt var närmare än någonsin, precis som mitt hopp hoppades. Gud övergav mig aldrig. Hoppet om Guds närvaro visade sig hålla.

Hoppet har genomsyrat hela mitt liv och håller mig grundad i Gud. I Heb 6:19 talas det om att Guds hopp är vår ”själs ankare”. Det tycker jag är en fin beskrivning. För mig blir det tydligt att det hopp jag har i Gud ger en tyngd i min själ, att jag är fast förankrad i Hoppet, i Gud. Jag känner mig tacksam för den bibelversen eftersom det fråntar lite av min egen strävan att håll mig fast vid Gud. Jag får istället hoppas på att Gud, med sin kraft, är den som håller mig nära istället.

Jag behöver ha ett hopp om att Gud finns med i allt jag gör. Ett hopp på att Gud bryr sig om hur jag mår och behöver. Ett hopp på att Gud är med mig i allt.

Mitt i den här Corona-krisen är Gud med. Gud ger oss sitt hopp. Mitt i isolering och-/eller ensamhet vill Gud ge oss hopp. Han har inte glömt oss. Världen är i Guds hand och vi får sätta vårt hopp till att han har allt under kontroll. Gud vill oss gott och bryr sig om varenda människa som är i isolering, sjuk eller i oro. I Bibeln kan vi ju läsa gång på gång att Gud vill ge oss ett hopp och en frid i alla tider av vårt liv. Som troende kan jag då inte blunda för det. Jag kan försöka ta avstånd, men hoppet är en orubblig gåva från Gud.

Jag vet vilka avsikter jag har med er, säger Herren: välgång inte olycka. Jag ska ge er en framtid och ett hopp. (Jes 29:11)

Bön

Tack Gud för att du ger oss hopp i de tider som är nu. Tack för att du från första stund gett oss ett hopp och ger oss än idag. Tack för att du står fast när det är oro i våra liv.

Gud jag vill be för alla de människor som känner hopplöshet i sina liv. Jag ber att du ska visa vilken trygghet och styrka det är att få hoppas på dig. Att du kommer komma till vår hjälp.

Gud hjälp oss människor att ta emot det du vill ge oss. Jag ber också att din vilja ska ske över allt det som är nu. Hjälp alla som medverkar i olika hjälpinsatser. Visa oss vem du är.

I Jesu Namn Amen.

Den osynliga gemenskapen

Frida Hägglund, pastor Equmeniakyrkan Hemse

Ingen hade väl trott för några månader sedan att världen i stort sett skulle stå stilla medan vitsipporna slog ut. Att naturen skulle vakna till vår i skuggan av en pandemi.

I alla tider har kyrkan varit en fristad för människor i kristider; i krig, i sorg, vid naturkatastrofer och sjukdom har kyrkan öppnat sina portar. Att nu stänga dem känns fel. Och helt rätt.

Vi är rädda om våra vänner och om vårt samhälle. Vi får utforska sätt att vara kyrka nu som inte sätter nån av dem i risk.

Kyrkofadern Augustinus pratade redan på sin tid om “en osynlig kyrka”; en gemenskap av kristna som inte är synlig för ögat; men som är fullkomligt verklig.

Människor har av olika anledningar fått förlita sig på den osynliga gemenskapen genom alla tider; i sjukdom, när de åldrats, men också när de suttit fängslade eller när kristna sammankomster förbjudits.

Paulus satt i husarrest i Rom i två år, och han höll tät kontakt med sina vänner genom att skriva brev; i brevet till församlingen i Filippas skriver han:

Jag tackar min Gud varje gång jag tänker på er, alltid, när jag ber för er alla. Jag ber för er med glädje, eftersom ni har varit med i arbetet för evangeliet från första början ända tills nu. Och jag är övertygad om att han ska slutföra det goda verk han har börjat i er, fram till Kristus Jesus dag. Gud kan intyga att jag längtar efter er med en sådan ömhet som bara Kristus Jesus kan ge. (Fil 1:3-6,8)

Några av oss sitter i en typ av husarrest, och vi kan väl ta Paulus till föredöme; han ber för sina vänner och för församlingen. Och han håller kontakten. Vi kan också skriva brev, vi kan ringa, skriva mail.

Be för varandra, be för våra makthavare, politiker. Be för världens utsatta, som inte kommer ha samma möjlighet till sjukvård, be för läkare och sjuksköterskor. Vi ber om Guds beskydd.

Skörden ställs aldrig in

Stina Hägglund

Det är sannerligen en oviss tid vi lever i just nu. Vissa är förpassade till sitt hem i ensamhet, några är oroliga över att få behålla sitt jobb och familjer försöker förbereda sig på hur vardagspusslet ska gå ihop om skolorna skulle stänga. Det är lätt att vi som människor drar oss mot rädslan istället för hoppet. Speciellt när frågetecknen är fler än svaren.

När jag känner att rädslan pockar på i bröstet påminner jag mig alltid om Guds omsorg om sin skapelse. Några av mina vänner är bönder och något de upprepat vid ett flertal tillfällen de senaste veckorna är ”Skörden ställs aldrig in”. Och visst är det så. Saker fortsätter gro, blommor fortsätter att blomma och skogens djur fortsätter föröka sig och hitta föda.

Dessa tankar för mig till de trösterika orden följande bibelvers:

Se på himlens fåglar, de sår inte, skördar inte och samlar inte i lador, men er himmelske fader föder dem. Är inte ni värda mycket mer än de? (Matt 6:26)

Det är så tryggt att i tider som dessa få vila i att Gud vet precis vad vi behöver och att vi får komma till honom med våra bekymmer och våra önskningar. Precis som det står i Fil 4:6 ska vi göra våra önskningar hörda genom bön och åkallan med tacksägelse.

Gud fortsätter att klä blommorna, han föder fåglarna och han ser till att skörden fortsätter att gro. På samma sätt håller han sin hand över våra liv. Det fyller mitt inre med hopp!

Ställ in kontra ställ om

Daniel Strömner

När livet inte blir som vi tänkt oss ställs vi inför ett gäng olika val. De två tydligaste handlar kanske om att välja att se möjligheterna eller att välja att se svårigheterna. Jag gissar att du i ditt liv stött på den där känslan ett gäng gånger. Du kan säkert rannsaka dig och se vilka val du gjort när livet inte blev som du tänkt dig.

Som kyrka och samhälle kan det upplevas som vi nu ställer in det mesta. Det kan lätt skapa en känsla av oro och olust. Vad händer om vi istället tänker att vi ställer om och utifrån förutsättningarna söker vår väg framåt?

Jag brukar ibland återvända till berättelsen om när Josef sammanfattar sitt liv (1 Mos 50). Han hade blivit sviken av sina bröder som försökt döda honom, men i detta stycke förlåter han dem inte bara, utan han pekar på något som varit viktigt för min tro. Han säger: *Var inte rädda. Jag är ju inte Gud! Ni ville mig ont, men Gud har vänt det till något gott.* (1 Mos 50:19-20) Jag tror inte att allt som händer oss har ett uttalat syfte, men jag tror att Gud kan vända alla livets situationer till något gott.

Jag tycker mig redan nu se hur många börjar uttrycka omsorg för varandra på ett sätt som jag inte upplevt tidigare: människor ringer till varandra för att höra hur man mår eller för att erbjuda sig att handla. Och helt plötsligt upptäcker många av oss att det finns mer tid för att läsa och lyssna till Guds ord. Kyrkan som många gånger kan upplevas verksamhetstung utmanas av nya former och kyrkan tar gestalt på nya sätt. I det hoppas jag vi kan se tillbaks på denna period som något som fått oss att leva kyrka än mer beroende av Gud och varandra.

Den (o)möjliga överhoppningen

Ulrica Winberg-Jonsson

När jag letar efter synonymer till hopp ger Google följande förslag: förlitan, förtröstan, förhoppning, förväntan, lit, tillförsikt, ljusglimt, utsikt, språng, skutt, volt, lucka, klyfta, gap, överhoppning. Överhoppning?! Tror aldrig jag hört det ordet förut men det ger en ganska träffsäker beskrivning av en erfarenhet Gud gav mig för något år sedan. Jag upplevde att flera situationer var mig helt övermäktiga. På grund av detta så var trötthet, sorg och förtvivlan en ständig följeslagare som målat in mig i hörn som jag genom logiskt tänkande inte kunde komma ur. Åtminstone inte i vaket tillstånd.

En lördagsnatt hade jag en dröm. Jag var ensam ute och körde i min nuvarande bil. Vägen kände jag väl. Den gick genom mitt barndomssamhälle med riktning mot den kyrka som jag vuxit upp i både rent kroppsligt och andligt. Men så plötsligt när jag kommer fram till den del av vägen som gjorts extra smal, för att hålla ner trafikanters tempo, låg två enorma stenar och blockerade. Det finns ingen möjlighet att köra runt. Att klämma sig emellan stenarna gick inte heller. Jag visste att min bil var bra, med hög markfri gång och fyrhjulsdrift, och jag kände mig i vanliga fall trygg när jag körde den men detta var mig och bilen övermäktigt. Det gick inte att komma framåt. Jag satt där bakom ratten och kände mig helt tom. Men även om inte jag gasade så började bilen försiktigt och mjukt rulla mot stenarna. Den knixade sig över stenarna och jag kunde köra vidare på den vanliga vägen. Jag funderade på om bilen fått några skador, det där borde varit omöjligt. Gick ut och kikade men kaross, underrede, däck och allt annat såg bra ut och jag hade inga skador heller. Jag vaknade. Det var söndag så jag gick till kyrkan. Senare på eftermiddagen skjutsade jag någon och efter att vi sagt hejdå och jag påbörjade min resa hemåt började jag tänka på min dröm. Kände även nu i vaket tillstånd att något omöjligt hade hänt. Och så kom det. Det där stilla, mjuka och omsluter-hela-hjärtat-tilltalet som jag även tidigare lärt känna som Guds andes röst till mig. ”Ulrica, visst vet du att bilen i din dröm är Jag. Jag omsluter dig och för Mig finns inga hinder som är för höga eller omöjliga. Du har rätt i att du inte kan klara det här själv men Jag bär dig igenom.

Låter orden landa i mig under flera dagar. Varken trötthet, sorg eller förtvivlan kan skymma den ljusglimt som uppstått i mitt inre. Drömmen om den omöjliga överhoppningen har gett hopp och stor tröst. Jag rullar vidare på livets väg.

Och hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den helige anden. (Rom 5:5)

Bön

Far, tack för ditt hopp, din kärlek och för att du omsluter oss på alla sidor. Du känner våra innersta tankar, rädslor och förhoppningar. Du vet väl våra begränsningar, tillkortakommande och frustrationer. Just nu känner vi oss ovissa inför framtiden, oroliga för nära, kära eller kanske för egen del. Vi behöver dig Far. Längtar efter ditt tilltal in i våra hjärtan. Ditt hopp in i våra mörka hörn. Herre, tack för att du hör vår bön. Amen.

Alltid sedd, alltid älskad

Emil Hägglund

Jag hade en svart skrivbok en gång som bar på en speciell liten hemlighet. Vid första anblick var den som vilken anteckningsbok som helst, mattsvart i ett obestruket material, till synes rätt alldaglig. Men höll man boken på ett speciellt sätt och lät ljuset falla snett mot bokens pärm framträdde en vag relief bestående av fyra små ord: "Alltid sedd, alltid älskad." Den lilla textraden har jag aldrig glömt.

Det är en djup mänsklig rastlöshet som i de orden finner Gudomlig ro. Jag har ofta upplevt dem som svar när frågorna blivit många, inte minst i tider av oro och tvivel. En stilla viskning: "Alltid sedd, alltid älskad." "Emil det kommer blir bra, lita på mig."

För mig har orden påmint om två saker som utgör grunden i min relation till Gud. För det första: Gud vet allt om oss, hans kunskap är fullständig (1 Kor 13:12). Han har sett varje litet skrymsle och varje liten vrå – inget har varit dolt och han har ser och känner allt jag går igenom. Det finns något oerhört befriande när den insikten får landa och slå rot på riktigt. För det andra: trots vår trasighet, otillräcklighet och alla våra skitiga hörn älskar Gud oss outtömligt (Ef 2:4-5). Jag kan varken dra bort eller lägga till något genom ord eller handlingar. Jag måste lära mig att acceptera att bara vara som jag är, just nu, och att det är nog.

Jag hade haft boken ett bra tag innan jag la märke till den där lilla inristade viskningen på baksidan. Ibland är det kanske så – att vi behöver stanna upp för att kunna bli påminda. Ta en liten stund idag och låt insikten av att du är sedd och alltigenom älskad få ta udden av oro och stress. Vi vet inte när allt kommer bli bra, men vi vet att den som kan stilla stormen alltid finns hos oss.

Alltid sedd, alltid älskad.

*I Guds tystnad får jag vara
ordlös, stilla, utan krav.
Klara rymder, öppna dagar:
här en strand vid nådens hav.
(Psalmer och Sånger 560)*

En fasta som inte kan räknas ner

Johan Wikström

Den stora kristna fastan fram till påsk är en urkristen tradition, egentligen alltsedan den allra första påsken har fastan firats under de sju veckorna som leder fram till påsk. Fastan är tänkt som en period av omvändelse, riktning och fokusering. En tid för att vända sig mot Gud och att lyssna till vad Gud har för var och en. Fastan har också använts till för att avsätta en speciell tid för bön, en kombination att fasta och be för att aktivt söka Gud vilja. Fastan har egentligen alltid inneburit att man avstått något, det kan vara mat, kaffe, godis, tv-tittande, sociala medier, kött eller vad än som tar mycket av din tid och ekonomi.

Själv har jag inte varit en storfastare, jag har provat några gånger men ärligt talat har jag oftast misslyckats. Oavsett om du bejakar fastotiden eller ej så blev den här fastan speciell, den blev mycket speciell.

För Corona-virusets framfart slog ned som en bomb mitt in i årets fasta, till en början var det ingen stor sak för många av oss. Men med tiden så förändrades bilden för många av oss, begränsningarna kom över oss.

Under fastan väljer vi frivilligt att avstå något för att stärka vår relation till Gud. I Corona-tiden blir vi tvungna att avstå något för vår medmänniskas skull. När vi söker att förstå vår tid, när vi brottas med vår isolation, när vi känner oss begränsade; Minns då vad Jesus själv sade:

Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig. (Matt 25:40)

En av dessa minsta är just i denna kris oss alla i allmänhet och riskgrupperna i synnerhet. Vi har alla ett ansvar mot varandra, att stötta och tjäna men också att stöttas och tjänas. För i denna tid tror jag också att det är viktigt att vi också låter oss tjänas, stöttas och ta emot hjälp.

Den vanliga fastan kan vi alltid räkna ned, den är 40 dagar fram till påsk. När slutar fastan Corona? Förhoppningsvis snart, men vi vet inte säkert, därför får vi luta mot herren och förtrösta på att han har allt i sin hand.

Det är gott att i stillhet hoppas på Herren

Kristina Nyström

Klag 3:22-26, Rom 8:38-39

Jag drar upp min rullgardin på morgonen och ser hur solljuset välkomnar en ny dag. Solen har börjat värma oss, snön smälter snabbt och när jag hämtar in morgontidningen får jag lyssna till fåglarnas morgonsång. Det spirar liv i naturen och känns fridfullt. Det skapar livsglädje.

När jag läser i morgontidningen, lyssnar till nyheter möts jag av oron, nyheter av det som sker när Coronaviruset sprids över världen in till vår närhet. Myndigheter, vetenskap och regering hjälps åt för att minska smittspridning och hjälpa sjuka. Vi behöver tillsammans förhålla oss till snabba förändringar och beslut, enskilt och i samhället. Jag är tacksam för all kunskap och handlingskraft som visas.

Visst skapar det oro, visst skapar det osäkerhet när ingen fullt ut vet hur framtiden ser ut. Jag tänker att detta inte är nytt, människor genom tiderna har mötts av farsoter, krig, svält och på något sätt hanterat det. Jag tänker på berättelserna från gamla testamentet om israeliterna som vandrade i 40 år genom öknen ledda av Mose för nå det utlovade landet. Visst fanns oro även då. Men Guds närvaro var där, som en molnstod om dagen och eldpelare på natten.

Guds närvaro vad innebär det? För mig i min kristna tro innebär det att Gud som skapade himmel och jord med allt liv som existerar, som är sann kärlek och godhet omfattar hela universum och samtidigt kan möta varje människa med personlig omsorg. Gud finns närvarande på ett osynligt men märkbart sätt genom att skapa frid i oro, öppna möjligheter där det är stängt. Genom alla tider har Guds närvaro aldrig förändrats och kommer aldrig att förändras. Det kan jag läsa om i Bibeln och ta del av i människors berättelser om Gud.

Tänk att det finns något som är förutsägbart och oföränderligt även i kaos. Det behöver vi. Något som vi konstant kan lita till, som inte förändrar värde eller försvinner utan en grund att stå på. Det skapar trygghet i en orolig tid. För mig är det viktigt att ”mata” mig med sånger som påminner mig om Guds storhet och omsorg, att läsa bibel och be för att på det sättet hålla mig i Guds närvaro. Våra gemensamma böner är också viktiga.

Att skapa en rytm för vardag och att fylla sina tankar med det som ger goda perspektiv tror jag är extra viktigt i en tid som nu. Så hitta dina stunder och fyll på med det goda som Gud vill ge dig just nu. Han älskar dig och vill dig väl.

Bön

Tack Gud, för att du som är oföränderlig finns nära mig och oss som mänsklighet. Vi ber om beskydd och välsignelse, om vishet i beslut och mod att handla på ett gott sätt för människors och världens överlevnad. Tack för att du håller hela världen i din hand.

På dig min Gud förtröstar jag när oro skymmer min morgondag för jag vet du är trofast emot mig. När svårigheter omger mig så är jag ändå trygg hos dig för jag vet att du aldrig lämnar mig! Är det natt eller dag? Herre på Dig förtröstar jag!

Gud, Du är alltid när mig, ingen förändring finns hos dig!

Du är den samme igår och idag och i evighet!

Du är min framtids säkra grund. Du som står fast vid Ditt förbund. (Bo Järpehag)

Var beredda att göra det som är gott

Hans Eriksson

I denna tid har vi alla beslut att fatt. Alla måste på olika sätt ta sig an svåra frågor. Vad räknas som en nödvändig resa? Är en hostning nog för att behöva isolera sig? Ska jag gå och handla eller be om hjälp? Hur ska jag hantera jobbet? Ekonomin? Gemenskapen? Ensamheten? Ingen vill bli sjuk, ännu mindre vill vi smitta någon annan. Men vad är då rimligt? Hur mycket kan vi begränsa oss? I Titusbrevet 3:1 kan vi läsa:

Påminn dem om att de skall underordna sig och lyda makthavare och myndigheter och alltid vara beredda att göra det som är gott.

I den situation vi befinner oss i kan vi relatera till bibelordets första del. Vi behöver alla följa de rekommendationer och restriktioner som Regeringen och myndigheter presenterar. Men låt oss lika mycket fokusera på nästa del i versen: Att alltid vara beredda att göra det som är gott. I tider som dessa kan det vara en tröst att det finns mycket som vi faktiskt får göra, som vi inte gör så ofta annars. Det är lätt att känna sig begränsad, och det är vi, men situationen ger oss också nya möjligheter till solidaritet. Vi inser vikten av gemenskap, vad en handskakning kan vara betydelsefull. Nu får vi avstå att hälsa, inte bara för vår egen skull, utan också i solidaritet. Vidare kanske isoleringen ger dig tid att fundera över saker i ditt liv, eller ta tag i projekt som du inte haft tid att fokusera på annars. Kanske inser du vad du faktiskt kan skala bort i vardagen och vad som blir för outhärdligt, vad som tar för mycket av din tid, eller får för lite av din tid. Kanske kommer du att tänka på vänner som du sällan pratar med, men som du nu har möjlighet att ringa. Du behöver inte fundera på vad ni ska prata om för alla pratar om precis samma sak, och alla har något att säga. Vi har behov av att prata. Kanske kan detta bli en chans för dig att faktiskt våga be om hjälp, visa dig svag, våga säga att du känner dig ensam eller orolig. Eller så är det du som har möjlighet att sträcka ut en hand till en medmänniska, inte bokstavligt men dock verkligt, och erbjuda hjälp.

Vi är begränsade, så måste det vara ett tag nu, men vi har också möjligheter att göra gott. Det är för tider som dessa som vi kristna är kallade, nu kan vi göra Gud synlig.

Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek. (Joh 13:35)

Min frid ger jag er

Daniel Strömner

Du kanske har sett den bild som florerar i sociala medier där det står: ”Mitt i **corona** finns **oron**, och mitt i **oron** finns **ro**”?

Jesus säger i Joh 14:27: *Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Känn ingen oro och tappa inte modet.*

Det finns ju bara en sak som vi alla människor står lika inför, oavsett var vi bor, under vilka omständigheter vi lever eller om vi är män eller kvinnor: att vi alla en dag ska dö. Döden kan ingen av oss undvika. Däremot försöker nog många av oss, medvetet eller omedvetet. Det kan handla om hur vi klär oss eller hur vi lever våra liv. Vi ska vara oerhört tacksamma för den sjukvården som finns och som i många fall kan ge oss möjligheten till ett längre och oftast bättre liv utifrån hälsoaspekter. Samtidigt räddar sjukvården oss inte från döden. Hur vi än försöker kan vi inte undvika döden. Den kommer vi alla att möta, oavsett hur mycket resurser vi än har eller hur vi än intalar oss att döden inte är aktuell för mig.

När Jesus säger att han ger oss det som världen ger tänker jag att det kan handla om det eviga livet. Världen kan aldrig lova oss en evighet, men det kan ju faktiskt Jesus. I Joh 11:25-26 säger Jesus: *Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.*

Men Jesus kan också ge oss frid i de stormar som finns i våra liv. Den friden kan aldrig köpas, utan den kan bara ges som en gåva och odlas genom goda vanor (Joh 14:27, Gal 5:22)

Högmod

Göran Waller, pastor Hedlundakyrkan Umeå

”Högmod går före fall” har vi fått höra. I Bibelns berättelser finns denna sanning inskriven. Faraos högmod inför Moses när han vägrar släppa Israels barn. Han inbjöd därmed sju svåra plågor över sitt land. Petrus högmod när han deklarerade att ”om än alla andra kommer på fall så ska jag inte göra det”. Uppenbarelseboken är full av skildringar om människors högmod, avfall från den levande Guden och vad som sedan utspelar sig. Även de gamla grekernas berättelser är fyllda av samma iakttagelse – högmod går före fall.

Skräcken och den mediala fokuseringen kring coronapandemin har också sin grund i förhållanden vi ännu inte vågar diskutera. Vår världsbild håller på att pysa ihop. Vi, nutidens människor, särskilt i rika länder trodde att vi var osårbara och oåtkomliga för naturens krafter. Vi trodde och tror att vi var trygga i våra små bubblor av bilar, hus, nöjen, resor, konsumtion, teknologi, ingenjörskonst och vetenskap. Vi trodde att vi var osårbara och kunde göra vad vi ville med djuren och naturen. Vi trodde att vi stod över ekologiska och biologiska sammanhang. Så kommer coronapandemin och visar hur fel vi har. Vårt högmod inbjuder till förfärliga saker.

Ändå är detta bara början på vad som skulle kunna komma. Förfärliga framtidsscenarier är fullt möjliga med massvält, folkvandringar, skyfall och torka. Vår egen smarthet har bedragit oss.

Vi kristna vet att högmod och uppror mot Gud och mot livet slutar illa. Nu är det tid för omvändelse. Låt oss med allvar läsa Bibelns texter om omvändelse! Låt oss läsa om Mammon! Låt oss läsa om de första kristnas förmaningar om ett liv i enkelhet och ödmjukhet! Låt oss leva ett liv i bön och vördnad för livet! Låt oss lära om Gudsfruktan och om att älska Gud och livet! Låt oss vända om!

Bön

Gode Gud, förlåt oss vårt högmod. Hjälp mig att leva ett liv i enkelhet. Hjälp mig att älska Dig över allt annat.

Sakarias lovsång

Hanna-Sara Leones, pastor Västerportkyrkan Kalmar

Sakarias blir stum när han inte tror på Herrens löfte om ett barn, barnet Johannes döparen. Men när Johannes föds löses hans läppar och hans tunga, och han talar och prisar Gud. I Luk 1:68-79 kan vi läsa Sakarias lovsång som prisar Gud och berättar om Johannes uppdrag och om Jesus.

Några av mina favoritverser i Bibeln finns här.

*Så skall hans folk få veta att frälsningen är här
med förlåtelse för deras synder
genom vår Guds barmhärtighet och mildhet.
Han skall komma ner till oss från höjden,
en soluppgång för dem som är i mörkret
och i dödens skugga,
och styra våra fötter in på fredens väg.
(Luk 1:77-79)*

Jesus kommer till oss från höjden, han kommer som soluppgången för oss som lever i mörkret, eller i dödens skugga. Han är vändningen, han är morgonen och dagen som kommer när nattens grepp håller oss hårt.

Jag tror vi alla upplevt det någon gång i livet att våra känslor, rädslor och oro eskalerar och bara får spinn och håller oss i ångestens grepp – nattetid. Men när morgonen gryr, så släpper det. Med ljuset, kanske en kopp kaffe eller klar morgonluft, så lägger sig stormen. Det är precis så här Jesus kommer till oss, som soluppgången. I alla tider, även 2020. Frälsningen är här, vår frälsare är här. Han som kommer till oss och lever med oss.

Han vill också styra våra fötter in på fredens väg. Freden som förenar människor och som viftar vit flagg. Freden som hjälper grannar att handla, tar emot hjälp eller ringer ett samtal till ensamma vännen. Freden som berättar att Gud inte glömt oss, utan han lever mitt ibland oss. Dessa vägar leder han oss till, även 2020.

Varde Frid

Wilma Oscarsson

Vi lever i en stormig värld. Nya restriktioner varje dag och allt är ovisst. Ingen vet exakt vad som kommer att hända och det gör att många blir oroliga, rädda och stressade. Dessa känslor finns inte hos Gud. Han är frid, mod och lugn och han vill ge det till dig mitt i stormen. “Lugnet före stormen” brukar man säga men jag tror inte att det är sant när vi kommer till Gud. Då är det snarare “Lugnet efter stormen”. Mitt i stormen kan vi få titta på Gud och påminnas om hans gränslösa kärlek till oss. Vi får komma ihåg att trots att vardagen ser annorlunda ut för oss ändras aldrig Gud. Han är densamme igår, idag och i evighet.

Häromdagen blev jag påmind om en låt som heter “Varde frid” av Josefina Gniste. Refrängen lyder:

“Varde frid
Gud befall all storm och strid
Att bli stilla av din makt
Haven lyder har du sagt
Varde frid
Du är här så allt är väl
Även om jag inte ser
Bär din röst mitt varje steg”

och den talade så starkt till mig. Mitt i den här stormen får vi lita på Gud, sätta vårt hopp till honom och låta honom stilla våra känslor. Vilken storm du än har i ditt liv är den inte tillräckligt stark för att inte vika sig under Guds storhet. Jag uppmuntrar dig till att om du har möjlighet lyssna på hela låten (den finns på både YouTube och Spotify) och be om att Gud ska stilla stormen som finns både i världen men också kanske i ditt liv. Gud vill möta den här stormiga världen men också dig där du är och ge dig frid!

Hoppa

Wilma Oscarsson

När vi hoppar släpper vi taget om det som vi i stunden känner oss säkra i. Att hoppa innebär att lämna den trygga marken och lita på att allting är säkert när vi landar igen. Genom att sätta vårt hopp till Gud litar vi på att Han kommer att ta emot oss om vi skulle falla i hoppet. Han tar emot oss redan innan vi landar på marken igen och vi får vila i Hans trygga händer. Att hoppa och lämna den trygga marken innebär också ett visst mod. Vi måste våga ta sats och lämna marken för att uppleva tryggheten i Guds famn. Han kommer inte att tvinga dig att hoppa, men han kommer stå vid sidan om dig och peppa dig, pusha dig och visa att han kommer att fånga dig. När vi hittar modet att hoppa och hamnar i Guds famn kommer han att ge dig av sin kärlek och sin frid. Uppmuntrande bibelord att läsa: Psalm 33:20-22

Räddade från Guds ansvar

Marcus Sandström, medlem Korskyrkan Borlänge

Välsignad är vår herre Jesu Kristi Gud och fader. I sin stora barmhärtighet har han fött oss på nytt till ett levande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda, till ett arv som inte kan förstöras, fläckas eller vissna och som väntar på er i himlen. Ty Guds makt beskyddar er genom tron fram till den frälsning som finns beredd att uppenbaras i den sista tiden.

Därför kan ni jubla, även om ni just nu en kort tid skulle få utstå prövningar av olika slag, för att det som är äkta i er tro – och detta är långt dyrbarare än det förgängliga guldets, som dock måste prövas i eld – skall ge pris, härlighet och ära när Jesus Kristus uppenbaras. Ni har inte sett honom men älskar honom ändå; ni ser honom ännu inte men tror på honom och kan jubla i utesäglig, himmelsk glädje då ni nu står nära målet för er tro: era själs räddning.

(1 Pet 1:3-9)

I den tid vi går igenom just nu, med så mycket information som strömmar emot oss att vi inte kan ta till oss allt, och där vi som människor och samhälle försöker efter bästa förmåga balansera vår försiktighet så att vi tar kloka beslut men samtidigt inte blir lamslagna av oro, kan det ibland frågan gro inom oss: vad ska det egentligen bli av alltihop? Vart är vi på väg?

Vår frälsning – till ett arv som väntar på oss i himlen – är egentligen otroligt dramatiskt och konkret, men eftersom vi kan se den betydelsen av den först senare, där och då, så kan det vara svårt att se hur det påverkar oss här och nu. Ofta tror vi att det är två olika saker, att tron har två delar. Men jag tror att evighetsperspektivet, vetskapen om att det finns mer än det som just nu kastas emot oss i livet har stor betydelse också här och nu. Vi räddas från att bekymra oss för saker som vi inte är kapabla att bekymra oss över. Oro kan ha något gott i sig, men den riskerar också att ta över våra liv. Hoppet i Kristus påminner oss om vår egen roll och vad vi klarar av att bära själva och vad vi behöver få lämna till Gud att bära. Samtidigt som vi tar det ansvar som ligger på oss räddas vi från det ansvar som ligger på Gud. Mitt i all oro omkring oss, när vi tänker ”vad ska egentligen hända?” vill Gud påminna oss om att han är vårt hopp, inte vi själva. Tänk vilket evangelium i det bekymmerstyngda samhälle vi lever i.

Bön

Gud, hjälp oss att bära det ansvar vi måste. Kom med ditt hopp och bär det vi inte klarar av att bära.

Hopp

Anders Nyström

Vilket härligt ord, speciellt när oron tränger sig på. Oron? Är det okej att som kristna känna det? Bibeln säger: Känn ingen oro, gör er inga bekymmer och så vidare. För mig är detta bibelord inte lätt att leva efter. Jag vet inte hur du upplever det?

Jag har ofta känt ett tillkortakommande, ett misslyckande att jag känner oro i vissa situationer eller att jag gör mig bekymmer. Beror det på att jag inte har tillräcklig tro, att jag inte litar på alla löften som Gud gett oss. Beror det på att jag ska försöka lösa alla problem och bekymmer på egen hand och glömmer bort att Gud är där för oss. Är det okej att berätta att jag känner oro för morgondagen, för vad Coronapandemin kan leda till, för vad det nu är som ger mig oro? Är det bara ett svaghetstecken och att jag är svag i tron? Nej det tror jag inte, även om mina känslor ibland försöker få mig att tro det. Jag tror att det i allra högsta grad är mänskligt att känna så, att Gud har gett oss hela vårt känsloregister. Men just därför vill han påminna oss om att vi inte behöver fastna i dessa känslor av oro och misslyckande. Därför har vi fått så många löften om hopp! Och hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den heliga anden. (Rom. 5:5) Må hoppets Gud fylla er tro med all glädje och frid och ge er ett allt rikare hopp genom den helige andens kraft. (Rom. 15:13) Jag vet vilka avsikter jag har med er, säger Herren: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp. (Jer. 29:11) Jag är med er alla dagar till tidens slut, säger Herren. (Matt. 28:20) För Guds löften kunna ej svika, som Levi Petrus skrev. Oavsett hur din och min livssituation ser ut just nu, oavsett vad som händer runt i kring oss är Gud närmre än vi anar. Det ger oss hopp.

Bön

Tack Herre för din omsorg om oss.

Tack för att vi får komma till dig med allt som oroar, allt som tynger, allt som ger oss glädje, allt det som är vi.

Du älskar oss för dem vi är, inte för våra prestationer.

Tack för att du har allt under kontroll,

tack för att du ger oss hopp,

allt vilar i dina händer, nu och för alltid.

Amen

Var tacksam!

Fah Srimalee

Gör er inga bekymmer, utan när ni åkallar och ber, tacka då Gud och låt honom få veta alla era önskningar. (Fil 4:6)

Har du någonsin funderat hur Noa kände sig under de 40 dagarna på arken? Han var kanske rädd eftersom han inte visste vad som försiggick utanför. Allt han kunde höra var ljudet av regn och storm och känna vågornas krusningar. Från Bibelns berättelse vet vi att Noa var en rättfärdig man i Guds ögon. Han lydde Gud när andra människor hånade honom eftersom han visste att Gud hade en plan. Ändå tror jag att Noa kände sig orolig och till och med rädd, trots att han fått Guds löfte om beskydd. Men mitt i all rädsla och oro är jag säker på att Noa var tacksam till Gud. Tacksam att han blev utvald att bygga arken. Tacksam att han lyssnade. Tacksam för sin familj. Tacksam för djuren.

Ibland är det enkelt att börja fundera på vad som händer omkring oss. Vi börjar bli oroliga och börjar fundera på vad vi ska göra härnäst. Vi börjar ibland till och med ifrågasätta saker och ting som händer, ibland till och med Gud. Vi börjar räkna alla problem som händer runt oss – och glömmer att tacka Gud för allt som vi har. Det är okej att vara se problem, men jag tror att vi också behöver förtrösta på Gud. Det kan då hjälpa att fokusera på de små sakerna vi är tacksamma för. När vi riktar våra liv mot tacksamhet, så ger det oss hopp för nya dagar.

Noa visste att Gud hade lovat en framtid och ett hopp, trots att dagarna på arken kunde kännas långa och svåra. Noa visste att det fanns saker att vara tacksam för i stunden liksom saker som ännu ligger framför.

Vad är du tacksam för i ditt liv, just nu?

Han är min glädje...

Malin Hänninen

Det är nu ett år sedan jag skrev en text till månadsbladet som handlade om vila. Det var innan jag fick erfara Guds enorma kärlek och vilken kraft det finns i den. Jag anade inte då hur mycket texten var till mig själv. I den text jag nu skriver är hoppet centralt. Jag förstår redan nu att den är till mig själv lika mycket som den är till dig. Välkommen!

Denna morgon satt jag i favoritfåtöljen med andaktsboken i handen, vilade i bön. Då hörde jag en välkänd psalm inom mig:

*Saliga visshet, Jesus är min!
Himmelens glädje fyller mitt sinn.
Född av hans ande, ren i hans blod,
Får jag förtröstan styrka och mod.
Han är min glädje, han är min sång,
Honom jag prisar livsdagen lång.
Han är min glädje, han är min sång,
Honom jag prisar livsdagen lång.
Allting jag uppgav, allting jag vann!
Strålande morgon för mig upprann.
Inom mig hör jag änglar ge bud,
Tala om nåd och kärlek från Gud.
Han är min glädje...
Saliga visshet, ljuvliga ro!
Nu jag hos honom vilar i tro.
Väntar vad intet öga har sett,
väntar vad Herren själv har berett.
Han är min glädje...*

Den psalmen gav mig ”förtröstan, styrka och mod” för den här dagen!

Boktips:

Natt och dag av Ylva Eggehorn. En andaktsbok för årets alla dagar. Den räds inte det mörka i livet men ger läsaren hopp.

Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, 39varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre. (Rom 8:38-39)

Att gestalta kärlek och hopp

Petter Hermansson, en av Equmeniakyrkans missionärer i Ecuador

Vad är hopp? När vi talar om hoppet i Kristus, vad tänker vi egentligen? Sorteras ordet hopp in bland andra ord som vi kanske inte riktigt kan ta på, placera, förstå. Stora ord som kärlek, frihet och hopp. Som blir så mycket större än vardagens fixande, barnhämtande, arbetsstressande vanlighet. Ord som går utanför vardagen och hamnar utanför det som faktiskt är det liv som pågår.

Hopp blir något diffust, som förstås rör sig kring det vi vet ska komma, då en dag döden når också mig. Men ännu inte, fortfarande långt borta.

Vad gör coronapandemin med min förståelse av hopp? Vi som lever i ett samhälle där hoppet, eller snarare förtröstan och tilltro i såg hög grad sätts till myndigheterna. De måste ha koll och navigera genom dessa svåra tider, den allsmäktiga staten bryr sig om sina barn.

Sverige har ett exceptionellt gott och välfungerande samhällssystem som vi kan vara tacksamma för. De flesta människor på vår jord lever under andra förhållanden, där bilden av myndigheterna handlar om misstro eller likgiltighet. Där lever våra syskon och tränas i att sätta sitt hopp till Kristus, mitt i vardagen, där bönens suckar handlar om att bevaras från sjukdom, att maten ska räcka för dagen, att det tillfälliga jobbet ska finnas kvar ytterligare en månad, att droghandeln och våldet som präglar gatorna inte ska nå mina barn.

Vår privilegierade situation i Sverige är inget vi ska skämmas för, men kanske kan den nuvarande krisen hjälpa oss att känna ännu mer tacksamhet för allt det vi faktiskt har som fungerar, och se vår möjlighet att vara med i förändringen av världen vi bor i.

Gudsriket skapas dock inte av det stabila samhället där det mesta funkar, inte ens av det efterlängtade vaccinet mot coronaviruset, när det väl kommer. Guds rike skapas av Guds kärlek i Jesus Kristus, där vi i suckar och böner får hugga tag i hoppet och låta det bli en tydlig del av vår vardag. Kärleken och hoppet behöver gestalta i en tid då hela mänskligheten kämpar för att hoppas.

Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken coronavirus eller samhällskaos, varken arbetslöshet eller finanskris, varken börsers oro eller karantänens ensamhet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre.

Har du förlorat hoppet?

Hanna-Sara Leones, pastor Västerportkyrkan Kalmar

”Har du förlorat hoppet?” frågade min syster mig.

”Nej, jag har aldrig haft något” blev mitt svar, och vi syftade på halsbandet jag har runt halsen. Mitt konfirmationskors och ett guldhjärta. Men inget ankare.

Efteråt skrattade vi och jag kände mig nödgad att snabbt säga ”Eller jo, visst har jag hopp!” Sen insåg jag att jag kanske inte behöver köpa ett ankare, för att för mig är tron och kärleken själva grunden för hoppet.

Korset, symbolen för min tro är att Jesus övervinner död, vad den än är orsakad av. Han övervinner ALLT, och att livet sen uppstår. Genom sin kärlek till världen, till människan, gör han det inte för sin egen skull utan ger livet vidare till oss. I detta består mitt hopp, att vad jag än möter har Jesus övervunnit det och i sin kärlek övervinner han det åt oss.

Går jag fri från smärta eller vad det än vara må? Nej det gör jag inte. Även Jesus var tvungen att gå igenom döden. Men det är just det – gå igenom – och alltså vidare till det uppståndna livet. Det är också hans gåva till dig och mig.

Så nej, jag har inte förlorat hoppet. Mitt konfirmationskors och guldhjärtat sammanfattar det åt mig.

Stå stadigt i hoppet

Alfred Kjellberg

Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken. (1 Kor 13:13)

Jag tror att det är lätt att skrämma upp sig i dessa tider, att man lyssnar på allt för många olika nyhetssändningar och att man konstant får höra ny information om corona. När allt och alla pratar om corona så kan det bli svårt att stänga av och bara ta det lugnt. Självklart är det viktigt att se på nyheterna så att man vet vad som föregår. Men det är också viktigt att stänga av nyhetsflödet och spendera tid med Gud, att be och lyssna in och att finna ro i allt detta kaos. Att få lite tid att hämta kraft och få vila ut hos Gud. Så här står det i Rom 5:1-5:

Då vi nu har gjorts rättfärdiga genom tro har vi frid med Gud genom vår herre Jesus Kristus. Han har gett oss tillträde till den nåd som vi nu lever i, och vi är stolta över hoppet att få del av Guds härlighet. Mer än så, vi är stolta över våra lidanden, eftersom vi vet att lidandet skapar uthållighet, uthålligheten fasthet och fastheten hopp. Och hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den helige anden.

Man kan tolka texten på många olika sätt men jag vill säga att Paulus uppmanar oss. Han uppmanar oss att stå stadigt och hålla ut och att stå fast i hoppet om Guds härlighet. Han uppmanar oss att vara stolta över vårt lidande eftersom det i slutändan leder till hopp. Och hoppet är något som vi kan lita på eftersom vi har Guds kärlek med oss och den helige anden i våra hjärtan som håller hoppet uppe. Jag citerar 1 Joh 4:19:

Vi älskar därför att han först älskade oss.

Med detta vill jag säga att vi inte ska ha ett blint öga mot nyheterna och det som de säger till oss utan att vi ska anpassa oss och följa deras rekommendationer. Men vi får inte skrämma upp oss och bli rädda utan vi ska stå stadigt i hoppet. Vi ska med den kärlek som vi fått från Gud älska varandra, ta hand om varandra och be för varandra. Särskilt nu när många är rädda och oroliga att då få visa på Guds kärlek och att få stå stadigt i hoppet.

Låt lovsången ljuda

Josefine Weinehall

*När allting kommer kring, när stormar sveper in
Jag finner ro i Dig, Jesus. När svårigheter tär
Jag vet att Du är här. Du bär igenom allt.*

*Du mitt hopp igenom allt. I Din famn har jag min styrka.
I Din hand, ger jag mitt hjärta nu. Bara hos Dig jag vilar ut.*

När samhället provas så sätts även vår tro på prov. I stunder som dessa är det viktigt att hålla vår tillbedjan och bön glödande. Texten ovan kommer från en lovsång som heter *Du mitt hopp* av Ida Möller. När vardagen skakas, oavsett vad det gäller, har jag upplevt att lovsången är det mest självklara. Lovsången skänker mig hopp, tro och ro, i stunder av oro. Jag hoppas att bönen och lovsången även ska få bära dig i dessa tider. Ett bibelord som har burit mig genom åren är Jer 29:11: *Jag vet vilka avsikter jag har med er, säger Herren: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp.* Jesus är ljuset som lyser upp vårt mörker. Han kan lysa upp vår stig och han ger oss en framtid och ett hopp.

Avslutningsvis, när kyrkan inte kan vara den öppna mötesplatsen där vi kan träffas och dela livet och tron så får vi komma ihåg, att vi alla är församling. Vi får istället öppna upp våra hjärtan för varandra och våra hem, i den mån som går. Stötta och hjälpa varandra. Visa omtanke och kärlek.

Bön

Herre va oss nära i stunder som dessa. Låt oss fullt ut få vara en församling som bär och stötta varandra. Låt oss se dom som behöver extra stöd och dom vars hälsa behöver extra beskydd. Låt oss ha ögon fäst på dig. Gud, jag ber om glödande hjärtan som fortsätter att lovsjunga och upphöja ditt namn. Kom med din frid och välsignelse över oss alla. Ditt är riket, Din är makten och äran, i evighet. Amen.

Vad Job kan lära oss om Corona

Johan Wikström

Var var du när jag lade jordens grund? (Job 38:4a)

Jag har alltid haft en speciell relation till Jobs bok, faktum är att det var den första bibelbok jag helt läste efter att jag bestämt mig för att vara en kristen.

Berättelsen om Job är på många vis fascinerande, en berättelse om en Gudfruktig man som hade allt men som av Gud tilläts prövas av anklagaren. Genom allt valde Job, trots att han blivit fråntagen både pengar, familj och sin egen hälsa, att aldrig vika från Gud. Visst han klagade och önskade att han inte hade fötts och visst kan vi med mänsklig logik fullt ut förstå Jobs frustration efter allt han hade varit med om.

Men så kommer vi till kapitel 38 och början till vändningen för Job, plötsligt talar Gud genom en storm till Job. Det är ett tal som tydligt förmanar Job och frågar vem han är att ifrågasätta Guds plan och verk. Men mitt i allt detta finner vi också en början till upprättelse, Gud vill återigen peka in Job på hans plats. För det Gud gör är inte bara att förmana och rätta, han berättar också om vad som är Guds plats och ansvar.

Så ofta tänker jag att vi tänker att allt handlar om mig, att jag måste orka, att jag måste upprätthålla, att jag måste fixa. Därför tror jag att den tiden vi nu upplever är så surrealistisk för oss, så stressande. Vi försöker göra allt i år makt, vi tvättar händer, vi isolerar oss, vi följer de råd som experterna ger oss. Men i slutändan kan vi inte hålla koll på allt, för precis som Job så är inte heller vår uppgift att upprätthålla allt, det är Gud som har skapat allt och den som oavsett vad vi genomgår har allt i sin hand.

I liv och död, i hopp och förtvivlan, i frihet och ångest, i glädje och sorg. Gud har allt i sin hand, han har lovat att aldrig svika. Vår plats i Guds ordning är att förtrösta på honom och lita till att hans verk fortgår.

Mitt i den kris vi nu står får även vi be med de ord som Job talade till Gud:

Jag vet att du förmår allt, inget du föresatt dig är omöjligt för dig. (Job 42:2)

Sätt våra hjärtan i brand

Daniel Strömner

*Du ger den modlöse mod, den hopplöse hopp
Och förökar den maktlöses styrka
Du kommer med frid i en orolig tid
När det verkar som om allt annat faller
Är Du där*

I sången Sätt våra hjärtan i brand anknyter texten till bland annat 2 Tim 1:7 om att Gud har gett oss kraftens, kärlekens och självbesinningens ande – inte modlöshetens ande. Bibeltexten fortsätter också med påminnelsen om att Jesus har utplånat döden och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangeliet (2 Tim 1:10). Och just därför har han kallat oss som tror med en helig kallelse (2 Tim 1:9).

Jag brukar lyssna på den här sången när jag är orolig för något som hänt – eller kanske inte hänt. Den påminner mig om att Gud är nära när det verkar som om allt faller. Den påminner också om att jag inte har all kontroll, utan att jag behöver sätta min tillit till Gud och be om att min styrka ska öka, mitt mod få mer konturer och att hoppet ska få genomsyra mitt liv. Men ytterst handlar det inte om att enbart jag ska bli starkare, mer hoppfull och bli mer modig. Det handlar snarare om att finna den källa som aldrig sinar och i ödmjukhet och glädje kunna ge vidare.

Refrängen av sången går:

*Sätt våra hjärtan i brand. Vi vill följa dig.
Sätt våra hjärtan i brand. Vi vill följa dig.
Se det du ser, ge det du ger.
Visa i gärningar vem du är.*

När det ibland kan kännas hopplöst kan vi vända oss om till Han som utplånat döden och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset och be om att få se det Han ser och ge det Han ger. Då blir livets innehåll allt annat än hopplöst.

Första Coronabrevet

Hälsning

1 ¹Från Paulus, genom Guds vilja kallad att förmedla evangelium och tröst till alla de spridda i förskingringen genom Corona. Nåd och frid från Gud, vår fader, och herren Jesus Kristus. ²Välsignad är vår Gud, barmhärtighetens fader och all trösts Gud. Han tröstar oss i alla våra svårigheter och bär oss genom våra lidanden.

Uppmaning till förbön

³Först och främst uppmanar jag till bön och åkallan, till förbön och tacksägelse för alla människor, för kungar, presidenter och statsministrar- för alla som har makt. ⁴Att be så är riktigt och behagar Gud. ⁵Jag uppmanar er, bröder och systrar, att vara överens och inte dela upp er i olika läger, utan stå eniga i bön och i de riktlinjer som ges er av folkhälsomyndigheten. Där finns den vishet som kan rädda liv och göra er fläckfria från smitta.

Guds kärlek genom Jesus Kristus

⁶Jag har hört att många av er blivit slavar under rädslan. Den rädsla som vill skingra, förgöra och förminska kärleken. ⁷Men rädslan har ingen makt, då den sanna kärleken uppenbaras. Rädslan står under tomhetens välde och utplånas av kärleken. ⁸Ty jag är viss om att varken liv eller död, varken virus eller börskrascher, varken isolering eller frihet, varken propaganda eller pastabrist eller något annat kan skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre. ⁹I honom har den fullkomliga kärleken tagit sin boning och genom hans död på korset har rädslan mist sin makt.

Sök andras bästa

¹⁰Allt är tillåtet - men allt är inte nyttigt. ¹¹Allt är tillåtet, men allt bygger inte upp ett samhälle.

¹²Sök inte ert eget bästa utan andras. ¹³Väck inte anstöt genom att själva resa till fjällen under påsken och samla inte dina vänner till en fest bara för att du är 68 år och ni inte blir fler än 499 personer på middagen. ¹⁴Själv försöker jag rätta mig efter de råd som myndigheterna ger och underordnar mig den överhet och expertis som Herren i denna tid givit oss. ¹⁵Med hjälp av blomstrande tvål och sanerande handsprit kan var och en på detta sätt vara en Kristusdoft till sin omgivning.

Kärlekens väg

2 ¹Jag vill åter igen be er om att stå enade och visa varandra ömsesidig aktning. ²Vi som är starka och friska är skyldiga att hjälpa de svaga med deras bördor och får inte tänka på oss själva. ³Sträva efter kärleken. Kärleken är tålmodig och god. Den är inte självisk och den brusar inte upp. ⁴Tänk på detta innan ni hamstar toalettpapper eller Alvedon. Det är saligare att ge än att få, och Gud älskar en glad givare. ⁵Ty nu är ingen längre 70-plus eller student, isolerad eller fri, immun eller virusbärare. Alla är vi ett i Kristus. Alla tillhör vi en och samma kropp. ⁶Gymnasisten kan inte säga till restaurangägaren: "jag behöver dig inte" och inte heller Gotlänningar till Stockholmare: "Vi behöver er inte". ⁷Nej, lider en kroppsdel, så lider också alla de andra. Ni utgör Kristi kropp och är var för sig delar av den.

Folket klagar

⁸Jag är förvånad över att ni så snart övergett den längtan som ni burit på tidigare. För bara några månader sedan fanns det bland er många som kämpade med stress och överbokade kalendrar. ⁹Många suckade då inför Herren och önskade att Herren skulle förse med mer tid för vila och sabbatsro. ¹⁰Nu har den möjligheten givits några av er men ni blir bedrövade och uttråkade och klagar likt Israels folk i öknen, fastän att Herren försörjer er med både manna och nåd. Ni har ju även tillgång till episoder av Herren Jesus Kristus liv på Netflix och lovsång via Youtube. ¹¹Nej, ha fördrag med varandra och ta väl vara på tiden.

¹² Jag vill också framhålla vikten av att inte slumra till fysiskt. Andliga övningar är nyttiga på alla sätt men kroppsövningar är nyttiga på sitt sätt också.

Gläd er i Herren

¹³Ja, jag säger, ta väl vara på den tid som getts er.

¹⁴Låt er uppfyllas av Ande och tala till varandra – på balkonger och i fönster – med psalmer, hymner och sång. ¹⁵Och gläd er i Herren – med puka och klang, munspel och Spotify. ¹⁶Ja, än en gång, säger jag er: gläd er i Herren och tacka Herren för de människor som nu strider – inte mot varelser av kött och blod – utan mot tiden, mot virus och mot fake news. ¹⁷Tacka Herren för dem och be för dem. Be ständigt och var uthålliga i bönen.

Hoppet om uppståndelse

3 ¹Jag tar med er alla i mina böner, ni som till kropp eller själ lider i denna stund. Ni som hostar, snorar och har värk eller feber. ²Till mina bröder och systrar som förlorat en nära anhörig vill jag påminna om evangeliets kraft, som jag inte skäms för; Vi förkunnar en Kristus som uppstått från de döda. ³Vad jag säger er är ett mysterium men vår religions hopp. Ty liksom Kristus uppstod från de döda skall också vi få uppstå med honom. Det hoppet sviker oss inte.

Paulus förhoppning om återseende

⁴Min tanke var att fara till er för att bistå med uppmuntran och kunskap i denna tid, men då gränserna är stängda och jag själv under de senaste dagarna upplevt förkylningssymptom stannar jag hemma. ⁵Jag längtar efter att få träffa er men är förvissad om att det inte är mina ord som främst stärker er utan Herrens egna: min nåd är allt ni behöver.

Sluthälsning

⁶Här skriver jag med stora bokstäver på egen hand: Hälsa inte längre varandra med en helig kyss. Nej, att avstå denna är i sanning riktigt. ⁷Jag vill till och med gå så långt att jag ber er att begränsa era fridshälsande handslag vid era sammankomster. ⁸Det kommer en tid, ja den är snart här, då dessa seder åter kan tas i bruk och då ska vi omfamna varandra i jublande glädje, men till dess avstår vi dessa av kärlek för våra bröder. ⁹Hälsa alla de heliga, särskilt de som tyngs av oro. Nåd åt er alla.

Sussie Kårlin 2020

Bön formulerad utifrån Jes 35

Gud, du som ger styrka åt kraftlösa armar och stadga åt skälvande knän.
Du som säger till de som är vettskrämda: ”Fatta mod, var inte rädda!
Gud, du som lovar att vatten bryter fram i ödemarken och en väg även där schakalerna vilar.
Hjälp oss alla att hålla vårt hjärta och våra ögon fästa vid dig. Hjälp oss att inte sluta lita på att du är Gud och att du innerst och ytterst håller allt i din hand.

Jesus Kristus du som är hela världens ljus, du som i fastetid går med oss på den svåra vägen mot Jerusalem, stanna hos alla som är oroliga, stanna hos alla som är sjuka, lys vägen för beslutsfattare, gå vid varje sjukvårdsanställds sida. Tack att vi får lita på att du är vår medvandrare och aldrig viker från vår sida.

Heliga Ande, kom med kraft och tröst till alla som sörjer en förlorad anhörig, till den som ligger sjuk just nu, till personal över hela världen som sliter. Upplys oss alla, goda Ande, om hur vi bäst ska handla nu. Hjälp oss att göra det vi kan för att minska smitta, rädsla och misstro.

Till hela din värld som lider av så många slag. Förbarma dig Jesus Kristus. Du som går kärlekens väg, hjälp oss att fortsätta älska varandra, visa vänlighet och barmhärtighet mot varandra, även när det larmar. Hjälp oss alla att handla ansvarigt. Så ber vi också – förbarma dig över oss syndare, du som går kärlekens väg, du som kämpar kampen och besegrar allt mörker.

Amen.

Herrens bön

Vår Fader, du som är i himlen.
Låt ditt namn bli helgat.
Låt ditt rike komma.
Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen.
Ge oss idag det bröd vi behöver.
Och förlåt oss våra skulder,
liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss.
Och utsätt oss inte för prövning,
utan rädda oss från det onda.
Ditt är riket,
din är makten och äran,
i evighet.
Amen.

Välsignelsen

Herren välsignar dig och beskyddar dig.
Herren låter sitt ansikte lysa mot dig och visar dig nåd.
Herren vänder sitt ansikte till dig och ger dig sin fred.

Vilken vän vi har i Jesus

Vilken vän vi har i Jesus, trofast, kärleksfull och god!
När vi frestas, när vi provas, vill han ge oss kraft och mod.
Ofta tyngs vi ner av oro, glömmar att vi har en vän
som har lovat vara med oss,
hjälpa om och om igen.

Har du sorger och bekymmer, är du modlös, trött och svag,
Jesus hjälper dig att bära dina bördor dag för dag.
Han som gråtit våra tårar ser vår ångest och vår nöd. Den
som sörjer vill han trösta,
den som vacklar ger han stöd.

Är du bitter och besviken, har ditt hjärta djupa sår,
säg till Jesus vad du känner, våga tro att han förstår.
Han som bar vår synd och plåga i sin egen kropp en gång
älskar oss och ger oss vila,
tänder hopp och föder sång.

En liten stund med Jesus

En liten stund med Jesus,
o, vad den jämnar allt
och ger åt hela livet
en ny och ljus gestalt.
När jag är trött av vägen
och allt som möter mig,
en liten stund med Jesus,
och allt förändrar sig.

En liten stund med Jesus
när synden gör mig ve
och otron vill mig hindra
att blott på ordet se;
en liten stund med Jesus
och bördan lyftes av
och faller från min skuldra
i Kristi öppna grav.

En liten stund med Jesus
och hjärtats oro flyr,
och blicken vändes åter
från jordens små bestyr
till livets verkligheter,
de ting som ej förgås
när himlarna och jorden
av sin förvandling nås.

En liten stund med Jesus,
vad frid den har med sig,
när kärlekslösa domar
av mänskor sårar mig.
Om missförstådd och sargad
från vänners krets jag går,
en liten stund med Jesus
dock helar alla sår.

En liten stund med Jesus,
vad kraft den har med sig
vad lust den ger att vandra
på Herrens viljas stig,
vad mod den ger att leva
och lida för hans namn,
en ljuvlig försmak redan
av vilan i hans famn.

Så giv mig, käre Herre,
ja, giv mig ofta då
en liten stund med Jesus
i hemmets tysta vrå.
Mitt hjärtas djupa längtan
är denna enda blott:
en evighet med Jesus
och allt, ja allt är gott.

Löftena kunna ej svika

Löftena kunna ej svika, Nej, de stå evigt kvar:
Jesus med blodet beseglat Allt, vad han lovat har.

Refräng: Himmel och jord må brinna, Höjder och berg försvinna,
Men den som tror skal finna, Löftena de stå kvar.

Gör såsom Abraham gjorde, Blicka mot himlen opp!
Medan du stjernorna räknar, Växer din tro, ditt hopp.
Refräng

Tro, när det mörknar på färden, Solen ej slocknat har.
Blott några timmar, och sedan Strålar en morgon klar.
Refräng

Tro, när dig världen förföljer—Med dig i ugnen het
Vandrar en “gudason” härlig, Prøvade, själ, det vet!
Refräng

Tro, när dig vännerna svika, Tro, när blott en står kvar,
Jesus, din vän, skall dig följa, Alla, ja, alla dar.
Refräng

Tro under allt, som dig möter! Snart du ju hemma är.
Då skall i åskådning bytas Det, som du trodde här.
Refräng

Följ evangelisten Johannes genom Palmsöndagen, Stilla veckan och påskhelgen

Det finns en styrka att följa påskens hela drama genom en av evangelisternas författarskap. Här är en läsplan för varje dag från evangelisten Johannes.

Om du orkar och kan, ta gärna med dig din Bibel ut och läs. Kanske kan du läsa om gravläggningen på kyrkogården eller uppståndelsen vid något stor sten? Kanske kan du läsa tillsammans med någon över telefon? Låt bara din fantasi sätta gränser.

Palmsöndagen

Intåget i Jerusalem. Ett intåg i städer på det här visat var enkom till för kungar och krigsherrar. Efter striderna skulle de komma hem och firandes rida in på deras ståtliga hästar in i staden. Jesus intåg är upprinnelsen för den perfekta stormen, samtidigt som han väljer att rida på en åsna snarare än en ståtlig häst.

Joh 12:12-19

Intåget i Jerusalem

Måndag

Vi läser ett antal texter som visar på tiden som löper fram till påsken. Jesus undervisar om det som ligger framför men lärjungarna har problem att förstå vad han vill åt. Vi kan nästan tala om en fas i Jesu liv där han blir allt mer tydlig och talar mer rakt på, men det är tankar som ändå är för svåra för lärjungarna att förstå.

Joh 12:1-11

Maria i Betania smörjer Jesu fötter

Joh 12:20-43

Jesus talar om sin död

Joh 12:44-50

Tro och otro

Tisdag

Vi läser stora delar av Jesu avskedstal, ett tal som troligen hölls i ett svep och var ett tal med mycket av det centrala som Jesus ville skicka med lärjungarna.

Joh 14:1-14

Vägen till Fadern

Joh 14:15-31

Hjälparen, den helige Anden

Joh 15:1-10

Liknelsen om vinstocken

Joh 15:11-17

Älska varandra

Joh 15:18-27

Världens hat

Joh 16:1-15

Sanningens ande

Joh 16:16-24

En kort tid

Joh 16:25-33

Stunden då lärjungarna skall skingras

Onsdag

Vi läser avslutningen på Jesu avskedstal. Denna bön ber Jesus själv för allt som är hans, det är Jesus egen förbön för dig.

Joh 17:1-26

Jesu förbön för det som är hans

Skärtorsdagen

Johannesevangeliets förklaring om vad som händer den sista kvällen i frihet för Jesus är annorlunda, för där de andra evangelisterna talar om nattvarden så talar Johannes om en fottvagning.

Joh 13:1-17	Jesus tvättar lärjungarnas fötter
Joh 13:18-30	Jesus utpekar förrädaren
Joh 13:31-35	Ett nytt bud
Joh 13:36-38	Jesus förutsäger Petrus förnekelse
Joh 18:1- 11	Jesu fängslas

Långfredag

Långfredagen, en dag som vi alla har olika sinnesstämning inför.

Joh 18:12-27	Förhöret hos översteprästen. Petrus förnekar Jesus
Joh 18:28-38a	Jesus inför Pilatus
Joh 18:38b-40	Jesus skymfas
Joh 19:1-12	Jesus inför Pilatus
Joh 19:13-24a	Korsfästelsen
Joh 19:24b-37	Jesu död

Lördagen

På lördagen så läggs Jesus i graven av råds mannen Josef från Arimataia.

Joh 19:38-42 Gravläggningen

Påskdagen

Graven är tom! Kristus är uppstånden! Död var är din udd? Död var är din seger? Kyrkoårets absoluta höjdpunkt och huvudanledningen till att kyrkan har söndag som sin gudstjänstdag.

Joh 20:1-10	Maria från Magdala och två lärjungar vid graven
Joh 20:11-18	Maria från Magdala och Herren
Joh 20:19-29	Den uppståndne visar sig

Förslag till ordning för gudstjänst i hemmet

Här är ett förslag till hur du kan strukturera upp en enkel gudstjänst i din hemmiljö. På församlingens hemsida kan du också finna aktuella predikningar som du kan lyssna till.

Ingångsord

Läs ett stycke från Bibeln.

Välj gärna någon av följande psaltarpsalmer och låt dess ord få bli din bön

Ps 23

Ps 121

Ps 130:1-5

Ps 139:1-18

Ps 143:6-11

Ps 145:13b-18

Sång

Ta själv upp någon sång som betyder mycket för dig

alternativt

Lyssna på den Spotify-lista som finns länkad på församlingens hemsida

Bibelläsning

I beskrivningen av de inspelade predikningarna finns alltid Bibelordet med som det predikas över.

alternativt

Om du inte lyssnar/ser på predikan från församlingen, läs då gärna söndagens texter som finns i bland annat Psalmer och Sånger.

Predikan

Lyssna/se på predikan från församlingens hemsida

alternativt

Djupdyk i söndagens evangelietext

Vad är det för sammanhang som beskrivs?

Vilka är med?

Vad beskrivs kring de specifika personerna?

Vem kan du främst identifiera dig med?

Vad säger texten till dig?

Vad vill texten berätta om Gud?

Sång

Ta själv upp någon sång som betyder mycket för dig

alternativt

Lyssna på den Spotify-lista som finns länkad på församlingens hemsida

Förbön

Var med och be gemensamt med församlingen för:

Församlingen, världen, Vännäs, helande, människors frälsning, tröst, samt dina egna ämnen

Herrens bön

Vår Fader, du som är i himlen.
Låt ditt namn bli helgat.
Låt ditt rike komma.
Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen.
Ge oss idag det bröd vi behöver.
Och förlåt oss våra skulder,
liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss.
Och utsätt oss inte för prövning,
utan rädda oss från det onda.
Ditt är riket,
din är makten och äran,
i evighet.
Amen.

Sång

Ta själv upp någon sång som betyder mycket för dig
alternativt
Lyssna på den Spotify-lista som finns länkad på församlingens hemsida

Välsignelsen

Herren välsigne oss och bevare oss.
Herren låte sitt ansikte lysa över oss och vare oss nådig.
Herren vände sitt ansikte till oss och give oss frid.
I Faderns och Sonens och den heliga Andens namn.
Amen.

*Önskar du fira nattvard i ditt hem, kontakta någon av församlingens pastorer för vidare information.

	3					1	6	
	6	7		3	5			4
6		8	1	2		9		
	9			8			3	
		2		7	9	8		6
8			6	9		3	5	
	2	6					9	

			5		4			
	7		1	6	9		5	
	6						3	
	8	1				4	2	
		9	4		8	5		
9			8		5			1
	1						7	
	5		6		3		4	

					3		8	5
		1		2				
			5		7			
		4				1		
	9							
5							7	3
		2		1				
				4				9

